

B e d t æ g n i n g.

Det er blevet foreslaaet, at man skulde indskrænke sig til at ophæve de Bestemmelser i Loven af 10de April 1874, som hjemle det Offentlige Ret til at tillade Kvinder at søge Erhverv ved Utugt, tilligemed de for dette Erhvervs Drift og Tilsynet dermed udfærdige Regulativer og Bedtægter (den offentlige Prostitution), men iøvrigt bibeholde de i Loven af 1874 givne Forstrifter, saa at det fremdeles kun skal være strafbart for en Kvinde at søge Erhverv ved Utugt, naar hun forud er advaret af Politiet, at Politiet beholder sin Myndighed til at advare enhver Kvinde mod saadant Erhverv paa den blotte Mistanke om, at hun søger Saadant, at Kvinder vedblivende i visse Tilfælde af Politiet kunne tvinges til at lade deres Legemer undersøge af Læger, og at de, efter at være straffede for Overtrædelse af Advarsel mod Prostitution, af Politimesteren kunne undergives Politiets Tilsyn med Hensyn til Lægeundersøgelse og Bopæl for et Tidsrum af 6 Maanedes.

Det kunde tale for denne Fremgangsmaade, at Loven af 1874 i den langt overvejende Del af Landet, hvor ingen offentlig Prostitution er eller har været indrettet, og især i alle Kjøbstæder med Undtagelse af Kjøbenhavn og enkelte andre, netop har været anvendt paa denne Maade og frembragt et efter Omstændighederne godt Udslag (Resultat). Men det maa dog herimod huskes, at der er stor Forskiel i det heromhandlede Stykke paa de smaa Kjøbstæder, hvor Politiet lettelig kan vide Bested med alle Beboerne og mærke sig de fremmede Elementer, som enkeltvis maatte indfinde sig, saa at Politimesteren vil være i Stand til at advare netop de Kvinder, som det kommer an paa, og saa en stor Stad som Kjøbenhavn, hvor ikke blot Befolkningens Talrighed gjør det umuligt for Politiet at have Kendskab til hver Enkelt, men hvor tillige den idelige Til- og Afgang af Beboere frembringer en stadig Blevlen netop af den Klasse af Personer, som der særlig er Spørgsmaal om at føre Tilsyn med. Man kan derfor aldeles ikke fra det paagældende Systems Tilstrækkelighed uderfor Kjøbenhavn drage den Slutning, at det ogsaa maatte være fyldestgjørende i denne Stad, og det saa meget mindre, som der end ikke i den heromspurgte Henseende foreligger Erfaringer fra vore største Kjøbstæder, Aarhus og Odense, fordi der her dels indtil fornylig har været, dels endnu er en offentlig Prostitution

Det maa derhos indvendes mod Forslaget, at det er modsigende at bibeholde Politiets Advarselsret, naar man fratager det Retten til at tillade Prostitution, eftersom Retten til at advare netop i Straffelovens § 180 og Loven af 1874 er givet Politiet i Henhold til eller som en Virkning af dets Ret til at give Tilladelse til at søge Erhverv ved Utugt. Straffelovens Motiver oplyse, at Meningen var, at Politiet nødvendigvis maatte have Bemyndigelse til at give hin Tilladelse, men at man ikke vilde sige saadant rentud, og at man derfor omskrev Sagen ved at give Politiet Ret til at advare. Naar Politiet altsaa undlader at advare en Kvinde, ligger deri, at det giver hende Tilladelse til at drive Prostitution.

Derfor Advarselsretten ikke skal have denne Mening, at være Skjærmbredt for Sanktionering (Stadsfæstelse) af Utugterhvervet som en offentlig Næringsvei, men Diemedet er for Alvor at forhjude og, om muligt, at afskaffe eller udrydde Prostitution, ses det ikke, hvorfor man vil bibeholde Politiets Advarsler, da Loven jo langt bedre selv kan advare Alle og Enhver ved at give et ubetinget Straffebud, saaledes at Ordene „mod Politiets Advarsel“ i Straffelovens § 180 falde bort. Herved vil man umuliggjøre en offentlig Prostitution, medens Bibeholdelsen af Advarselsretten altid gjør det muligt at indføre saadan, idet Politiet blot behøver at undlade at advare de Kvinder, hvem det vil tillade Erhvervet, og det er ugjørligt at hindre saadant, eftersom det naturligvis ikke er muligt at paahjude en Politimester at have Mistanke til en Kvinde, naar han erklærer ingen at have.

Bed at forlade dette Advarselsystem vil man derhos ophæve den Uretfærdighed, som der ligger i, at Politiet paa den blotte Mistanke kan stille en Kvinde for Politiprotokollen og tildele hende en beskæmmende Advarsel, en Myndighed for Politiet, der ikke har noget Sidestykke.

Derfor Politiet mistænker en Mand for at leve af Tyveri eller Bedrageri, kan det ikke kalde ham for sig og give ham en Advarsel mod at stjæle eller bedrage, og her handles dog om Gjæringer, som Loven ubetinget straffer, hvor meget mindre kan det da tillades Politiet at gjøre noget Saadant, fordi det mistænker en Kvinde for at gjøre sig skyldig i et Forhold, som Loven ikke straffer. Forholdet ved denne Advarsel kan